

**P L A
T F O
R M K**

Common Ground

Dans met een dosis theatraliteit en absurde humor

In **Common Ground** gaan choreograaf **Benjamin Vandewalle** en dansers **Kobe Wyffels** en **Hannah Bekemans** op zoek naar een gedeelde taal. Een gemeenschappelijke ruimte waarin ze elkaar, in al hun eigenheid, kunnen ontmoeten, aftasten en provoceren.

Kobe en Hannah zijn allebei verbonden aan de danswerkplek van **Platform-K**, een Gentse organisatie die mensen met een beperking opleidt tot professionele dansers.

Benjamin studeerde in 2006 af aan **P.A.R.T.S.**, de gerenommeerde dansschool van Anne Teresa De Keersmaeker.

Common Ground gaat over de zoektocht naar raakvlakken. Het is een speelveld waarin drie dansers elkaar ontmoeten en via beweging beter leren kennen. Wie is die andere danser? Wie ben ikzelf? Hoe verandert het beeld dat ik van mezelf heb door met de ander te dansen? Waarin lijken we op elkaar en waar liggen de verschillen? En bovenal: wat kunnen we leren van elkaar?

Productie: Platform-K en Benjamin Vandewalle

Co-productie: Vooruit

Van en met: Benjamin Vandewalle, Kobe Wyffels, Hannah Bekemans en Fulco Ottervanger

Creatie: Benjamin Vandewalle

Muziek: Fulco Ottervanger

Kostuum: Sofie Durnez

Lichtontwerp / techniek: Marlies Jacques

Outside eye: Charlotte De Somviele

Affichebeeld: Thomas Dhanens

Interviews: Charlotte De Somviele en Annelies Poppe

Technische ondersteuning: Ferre Carron

Met dank aan: Bart Meeusen

Contact:

www.platform-k.be

Inge Lattre

artistiek leider Platform-K

inge.lattre@konekt.be

Eén liefde die ze delen

De leefwerelden van dit trio kunnen niet verder uit elkaar liggen. Buiten deze voorstelling hadden ze elkaar wellicht nooit ontmoet. Kobe en Hannah wonen nog thuis of in een voorziening en volgen wekelijks danslessen bij Platform-K. Benjamin woont en werkt in Brussel en reist de wereld rond met zijn voorstellingen. En toch is er één liefde die ze delen: die voor de dans. Beweging zien ze als een manier om zichzelf uit te drukken, om in contact te treden met elkaar, om iets aan de kaak te stellen, of puur omwille van de energie en emotionele kracht van een dansend lichaam.

Niet te reduceren tot wat hen anders maakt of verbindt

Wanneer het gaat over kunst met mensen met een beperking hebben we snel de neiging om te spreken over de grote verschillen, prachtig maar toch onoverbrugbaar - of omgekeerd, om vanuit een humanistisch geloof vooral te benadrukken wat ons als mensen verbindt. Common Ground weigert op dat vlak één standpunt in te nemen. Deze drie mensen zijn niet te reduceren tot wat hen anders maakt, of net verbindt. De ontmoeting situeert zich ergens tussenin. De ene houdt van jumpmuziek en onderbroekenhumor, de andere van ballet en zelfgemaakte love songs, de derde observeert de wereld graag met zijn camera en is stiekem een volleerd beatboxer. Soms begrijpen ze elkaars woorden, en soms niet. Soms ontstaat er vanuit het misverstand een nieuw spel met nieuwe regels, en soms niet. Soms zijn hun duetten fragiel en intiem, dan weer ontspint er zich een competitieve krachtmeting of nemen de verbeelding en het toeval het over en moet iedereen op zoek naar een nieuwe rol in het collectief.

Een gedeelde schepping

Als choreograaf begeleidt Benjamin het proces, maar Kobe en Hannah staan ook als 'scheppers' op de scène. Ze dragen zelf materiaal aan,

geven kleur aan hun personages, injecteren de dans met een dikke dosis theatraliteit of absurde humor. Precies die gelijkwaardige uitwisseling is voor Benjamin, en bij uitbreiding Platform-K, cruciaal. Kobe en Hannah voeren niet louter uit, ze creëren mee, brengen hun eigen verlangens binnen en sturen Benjamin op hun beurt in een richting die hij zelf misschien niet voorzien had. Van common ground naar een gedeelde ervaring.

Kan de blik van de ander ooit samenvallen met die van onszelf?

Een nieuwe ervaring ook. In het dagelijkse leven zijn Kobe en Hannah geliefden, maar hier leren ze elkaar als dansers opnieuw kennen. Hij is een geboren entertainer, zij laat je moeiteloos verdrinken in haar innerlijke leefwereld en danst vol overgave en precisie. Ook Benjamin, die de laatste jaren vooral actief was als choreograaf, ontmoet zichzelf in deze voorstelling opnieuw als scheppend danser. In die zin starten ze in dit proces allemaal van nul, elk met zijn eigen bagage, en proberen ze samen een wereld op te bouwen waarin ieder zich herkent en thuis voelt. Precies daarover gaat Common Ground ook, als deze voorstelling al ergens over móet gaan behalve over zichzelf: hoe kijken we naar onszelf door de ogen van de ander? Kan de blik van de ander ooit samenvallen met die van onszelf?

Rosses melt Like SNOW

lovesong Hannah Bekemans

SKIP REMOVE LAST LIKE A movie,
WRITE ABOUT BEFORE BEHIND SOUND •
LITTLE CROSS HEARD WANNOL someone,
ALREADY PAINT Hide somehow ABOVE •
ROSSes melt Like SNOW,
ESCAPE TWICE RAISE BETWEEN •
COMPLETE ALWAYS REPLAYS something,
I HAVE A GOLDEN EYE MAKE TIGHT •
NOTHING ERASE LAUGH SUPPOSED ACROSS,
MUSIC ONLY STARRING • EVERY TIME
SURRENDER, HIGH STOP HISTORY •
RETURN VOICE I MISS IT SOMEbody,
CRY ME A RIVER I LOOK BACK • UNTIL THE
END GRAVE ANOTHER FANTASIE, REALLY
MEAN • BECAUSE WITH STORY I FOCUS ON
YOU, ENOUGH TO REMEMBER YOU MESS WITH
ME • OVER WIND WISHPERLET HER GO,
TWINKLE STAR FALLING ●

Humor als lijm

Kobe Wyffels over Common Ground

Wat is voor jou het belangrijkste aan deze voorstelling?

Wyffels: Ik vind het heel plezant om te doen. Het belangrijkste voor mij is het optreden. Dat alle mensen en mijn ganse familie komen kijken.

Hoe vind je Benjamin als choreograaf?

Wyffels: Ik werk graag met Benjamin samen. Hij is mijn beste vriend om te trainen en te dansen. Soms is hij een beetje boos. Je moet luisteren en doorwerken. Hard werken. Benjamin is blij als we veel gewerkt hebben. Ik vind het leuk om gek te doen. Benjamin is ook een beetje onnozel. We maken mopjes. Ik zeg altijd maar "Benjamieeeeeeen Vandewalle". En we lachen met scheetjes. Hij zegt om zes uur: "Kobe, ga naar huis."

In het echte leven zijn Hannah en jij een koppel. Vind je het fijn om ook samen te dansen?

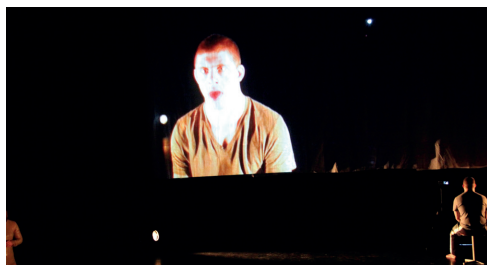
Wyffels: Ja. Ik dans graag met Hannah. Elke maandag, dinsdag, woensdag, donderdag en vrijdag. Als we mooi dansen, dan hebben we super gedanst. Er is een scène waarin ze zich beweegt als een kikker.

Hoe ziet een typische repetitiedag eruit?

Wyffels: We doen eerst wat opwarming. Dan doe ik handstand tegen de muur. Hannah kan ook handstand. Ik dans graag met drie. We moeten heel veel oefenen. Zo kunnen we het onthouden. Vrijdagnamiddag om 12u gaan we dansen tot 17u. Daarna ga ik alleen naar huis. Ik ben meestal een beetje moe. Maar morgen komt mijn papa mij halen.

Wat vind je van de kostuums die Sofie gemaakt heeft?

Wyffels: Mijn kleren zijn groen, wit en rood. Het zijn mooie kostuums.

Kun je een scène beschrijven uit de voorstelling?

Wyffels: Ik zit op de stoel. Hannah zingt in de micro. Ze heeft een rok aan en zingt een liedje. Dan komt Benjamin naast mij zitten. We mogen niet naar elkaar kijken. Alleen naar de camera. Ik begin een armbeweging. Benen gesloten. Ik doe mijn hoofd achteruit. Blijven duwen, blijven duwen. En dan terug naar de camera kijken. Er is ook een scène waarbij ik op de grond lig. Ik houd mijn voeten uit elkaar. Benjamin leunt op mij. Ik hou de beweging vast. En als ik hem naar boven duw, dan springt hij. En ook één waarbij we doen alsof we vechten. Traag. Ik boks op Benjamin. Hij doet alsof zijn hoofd weggaat.

Wat doet Fulco?

Wyffels: Fulco speelt piano. Hij heeft een micro, zodat hij ook geluid kan maken met zijn stem. Benjamin zegt: "Heb je de piano gehoord?". Dan moet ik beginnen dansen.

Is er iets dat je van Benjamin geleerd hebt tijdens de repetities?

Wyffels: Ik heb veel geleerd: beenbewegingen, een draaibeweging met de voet, een manier om mijn voet op te tillen, armbewegingen, hoofdbewegingen.

Ben je zenuwachtig als je moet optreden?

Wyffels: Ik ben niet zo zenuwachtig. Een beetje.

Wil je nog iets zeggen?

Wyffels: Ik ga graag dansen bij Platform-K. We zijn een hechte club in de danswerkkplek. Ik zie ze nu niet omdat ik moet repeteren. Ik mis ze wel.

Zonder dans, geen wij

Choreograaf Benjamin Vandewalle over het creatieproces van Common Ground

Het is de eerste keer dat je een voorstelling maakt met dansers met een beperking. Waarom wilde je zo graag met Platform-K samenwerken?

Vandewalle: Ik ben opgeleid als choreograaf en danser, maar mijn werk heeft in het verleden altijd diverse vormen aangenomen, van installaties tot voorstellingen in de publieke ruimte of volbloed dansstukken op hedendaagse muziek. Ik begeef me graag in nieuwe contexten met onverwachte uitdagingen. Voor Common Ground had ik nog nooit samengewerkt met dansers met een beperking. Meer zelfs, hun wereld was me volkomen vreemd, zowel op professioneel als persoonlijk vlak. Ik wilde nagaan in hoeverre mijn beeld van mensen met een beperking strookt met de realiteit.

Aanvankelijk zou je een duet met Kobe maken, maar uiteindelijk heb je gekozen voor een trio, met Hannah erbij. Waarom?

Vandewalle: Tijdens een workshop met de dansers die in de werkplaats van Platform-K worden opgeleid, had ik met beiden meteen een fysieke klik. Hannah en ik voelden elkaar tijdens improvisaties erg goed aan. Heel vaak luisterde ze, eigenwijs zoals ze is (lacht), niet naar de oefeningen die ik gaf, maar kwam ze op de proppen met een eigen voorstel. Kobe kon dan weer heel alert reageren op muziek. Al beatboxend, toverde hij geweldig materiaal uit zijn mouw.

Het is ontzettend boeiend om in hun wereld binnen te stappen. Alle spelregels, je geijkte manier van werken en communiceren moet je opnieuw uitvinden. Het idee dat Hannah en Kobe in de meerderheid zijn op het podium, was een strategische keuze. Ook het feit dat ze in het alledaagse leven een koppel zijn, vond ik interessant. Ik zou bij wijze van spreken hun

kind kunnen zijn. Onze norm van wat we als ‘normaal’ beschouwen, is eigenlijk volledig willekeurig. Via kunst krijg je de kans om die

normen om te plooiën. Common Ground wil een andere manier van kijken en ervaren creëren. Vergelijk het met de Vipassana-meditatie, waarbij je via een grondige zelfobservatie een ander blik op jezelf en de ander ontwikkelt. Hannah en Kobe vallen door hun beperking zagezegd buiten de norm, maar het is precies die perceptie die we willen bijstellen. Ze hebben allebei een unieke, artistieke stem. Dat de speelreeks al wekenlang van tevoren uitverkocht was, heeft alles met hen te maken, niet met mij (lacht).

De inzet van de voorstelling zit al vervat in de titel, Common Ground. Hoe heb je een gemeenschappelijke taal proberen vinden waarin iedereen zijn eigenheid kwijt kon?

Vandewalle: Tijdens de repetities heb ik me vooral de vraag gesteld: ‘Wat kunnen we samen maken?’ Niet zozeer: ‘Wat wil ik maken?’ Het

laatste wat ik wilde, is Hannah en Kobe in een keurslijf duwen. Tijdens het creatieproces moest ik vaak denken aan een scène uit de film The Matrix, waarbij een boeddhistisch jongetje een lepel probeert om te buigen. Hij zegt: “Do not try and bend the spoon, that’s impossible. Instead, only try to realize the truth... There is no spoon. Then you’ll see that it is not the spoon that bends, it is only yourself.” Dat vat het eigenlijk heel mooi samen. Als choreograaf wilde ik zoveel mogelijk naar Hannah en Kobe toe bewegen, zodat zij volop konden uitblinken. Net zoals avant-garde-componist John Cage heb ik me zoveel mogelijk laten leiden door het toeval en probeerde ik zo min mogelijk zelf beslissingen te maken. Ik volgde de situatie en stuurde die aan, maar Hannah en Kobe bepaalden de condities én mogelijkheden. Samen zijn we op zoek gegaan naar een choreografische modus waarbinnen we elkaar op een zo evenwaardig mogelijke manier konden ontmoeten. Bij Kobe mondde dat uit in een zeer directe, fysieke communicatie. Met Hannah heb ik voornamelijk een dialoog via improvisatie gevoerd, waarbij we elkaar als twee individuen, elk met onze eigen taal, aftastten. Ook het materiaal uit het duet tussen Kobe en Hannah komt helemaal uit hun eigen verbeelding.

Het resultaat is een vorm die onze samenwerking in beeld brengt. De band tussen ons is de kern van de voorstelling en dat is een bewuste keuze. De ontmoeting tussen onze drie persoonlijkheden en lichamen was al zo veelbetekenend dat we geen externe thema's of materiaal moesten aanboren. Dat is trouwens ook de reden waarom we in de voorstelling enkele voice-overs uit de repetities gebruiken. Ik vond het belangrijk om Kobe en Hannah niet alleen als dansers te tonen, maar ook als mensen. Het proces dat we hebben doorgemaakt en onze dynamiek worden zo deel van het stuk. Voor alle duidelijkheid: het lijkt misschien niet zo, maar die geluids- en videofragmenten zijn volledig spontaan, niets is ingestudeerd (lacht).

Was het voor jou een groot verschil om met Hannah en Kobe te werken, vergeleken met de ‘klassieke’ dansers die je gewoonlijk vraagt voor je werk?

Vandewalle: De typische moeilijkheden waarop je bij dansers zonder een beperking stuit - misverstanden, onuitgesproken frustraties, artistieke meningsverschillen, agenda's die niet matchen, te laat komen... - zijn bij Kobe en Hannah afwezig. In de plaats komen er andere zaken. Soms verliezen ze hun professionele drive en kunnen ze bepaalde opmerkingen erg persoonlijk nemen, met grote emoties tot gevolg. Dan heb je veel geduld nodig om de situatie te ontmijnen. Het is ook niet altijd evident om bepaalde bewegingen vast te leggen in een choreografie, zonder dat de kwaliteit ervan verandert. Maar dat is geen beperking, dat noem ik gewoon ‘anders zijn’. Ik denk dat ze tijdens het proces ook veel geleerd hebben over werkethiek en doorzettingsvermogen.

Kobe en Hannah zijn in elk geval dansers die je als choreograaf ontzettend veel aanreiken. Ze geven je alle ruimte om te zijn wie je bent, in al je onzekerheid, twijfels en ritme. ‘Klassieke’

dansers kunnen vaak veel verwachtingen hebben, of ze zijn kritisch over wat je voorstelt, wat een creatieproces onder druk kan zetten. Hier kreeg ik alle tijd om na te denken en om het ook even niet te weten. Dat is zo kostbaar. Kobe en Hannah willen alles uitproberen en je weet heel snel of iets werkt of niet. Soms overschrijden ze grenzen, maar je kan onmogelijk kwaad zijn op hen. Ze maken je heel mindful.

Hoe hebben Kobe en Hannah jou als danser én choreograaf uitgedaagd?

Vandewalle: Ik heb mezelf nooit beschouwd als een choreograaf pur sang. Mijn kracht ligt niet in het minutieus finetunen van bepaalde frases of het maken van een complexe bewegingspartituur. Om écht dansant werk te maken, moet ik zelf mee op de scène staan en een fysieke dialoog aangaan met de andere dansers. Hoewel ik tussen mijn achtste en dertigste bijna onafgebroken heb gedanst, heb ik de laatste twee, drie jaar vooral van buitenaf,

als choreograaf, voorstellingen gemaakt. Het was fantastisch om mezelf nu terug als danser te ontdekken. Vergelijk het met een concertpianist die na een lange periode terug Bach mag spelen. De vrijheid is groot.

Ik heb de neiging om de lat vaak heel hoog te leggen, of zaken nodeloos complex te maken. Door en in de samenwerking met Hannah en Kobe heb ik de eenvoud durven toelaten. In deze overprikkelde tijden kan een eenvoudig gebaar al zo krachtig zijn. Ook dat is trouwens iets wat Common Ground me geleerd heeft. Als choreograaf word je tot in den treure geconfronteerd met de vraag wat dans kan betekenen, waar de maatschappelijke relevantie ervan ligt. Wel, hier heeft de dans een onmiskenbare bestaansreden. Het is de vorm die we gevonden hebben voor onze ontmoeting, de manier waarop we met elkaar konden communiceren. Zonder dans, geen wij.

Ik wil dat de hele wereld mij ziet als danser

Hannah Bekemans over Common Ground

Hoe hebben jullie het aangepakt om een voorstelling te maken?

Bekemans: Benjamin was op zoek naar

twee dansers. Dat waren Kobe en ik. We zijn begonnen aan de hand van improvisatie. Benjamin koos er voor om inspiratie uit onszelf te halen.

Hoe vind je Benjamin als choreograaf?

Bekemans: Benjamin is soms streng. Ik moet dat leren aanvaarden. Ik kan niet goed omgaan met kritiek. Ik heb nu geleerd wat opbouwende kritiek betekent. Benjamin maakt mij sterk door kritiek te geven en daar moet ik mee leren omgaan. We worden nerveuzer omdat de voorstelling dichterbij komt. Dan ontstaat er soms eens ruzie. Inge (Lattré) helpt ons om dit op te lossen.

In het echte leven zijn Kobe en jij een koppel. Vind je het fijn om ook samen te dansen?

Bekemans: Ja. Kobe is mijn vriendje en ik wil dat iedereen dat weet. Ik vind het fijn om met Kobe te dansen. Ik wil met niemand anders dansen dan met Kobe. Kobe straalt als hij danst. Ik zie de echte Kobe. Hij maakt me helemaal gek. *Hij is de vis aan mijn haak.*

Je schrijft zelf ook liedjesteksten. Waarover gaan die?

Bekemans: Over mezelf. Ik improviseer en noteer gewoon wat er in mijn hoofd opkomt. In één nummer komen verschillende emoties samen. Bijvoorbeeld: Ik ben blij dat ik Kobe heb. Ik ben verdrietig dat iemand mij gekwetst heeft. Ik ben boos omdat iemand mij niet wil.

Wat doe je liefst? Zingen of dansen?

Bekemans: Allebei. Ik zing op mijn kamer, aan de computer. Ik dans doorheen het hele huis. Als ik zing op het podium, voel ik mij een diva.

Wat heb je van Benjamin geleerd?

Bekemans: Benjamin heeft me inspiratie

gegeven, ook om liedjes te maken. Ik haal inspiratie uit mijn hart. Benjamin maakt mij tot een echte danser, een performer. Benjamin heeft me ook kopstand geleerd. Toen heb ik onmiddellijk mijn profielfoto op Facebook aangepast.

Wat is je lievelingsscène uit de voorstelling?

Bekemans: Ik hou van de improvisatiescène aan het begin, waar iedereen kan zien wie ik echt ben. Ik ben Hannah Bekemans. Ik ga ervoor en ik knok om deze voorstelling te kunnen maken. Ik wil dat heel de wereld mij ziet als een danser. Tijdens mijn solo gooi ik er alles uit wat mij te binnen schiet, wat ik wil zeggen tegen de wereld.

Wat vind je van de kostuums?

Bekemans: Interessant. Ik moet een rare combinatie aantrekken voor de voorstelling: een harige trui, een muts en een bokshandschoen. Het is origineel.

Dans is verbeelde muziek

De muziek van Fulco Ottervanger

In 2014 heb je voor het eerst samengewerkt met Platform-K. Was dat jouw eerste professionele ontmoeting met mensen met een beperking?

Ottervanger: Klopt. Een paar jaar terug heb ik met Platform-K samengewerkt in het kader van mijn lerarenopleiding. Ik gaf toen workshops in de vorm van eenmalige improvisaties waarbij we toewerkten naar een toonmoment.

Waarom ben je als muzikant graag betrokken bij dansproducties?

Ottervanger: Ik vind het heel dankbaar om

met dansers te werken. Kijken naar dansende lichamen geeft me veel input. Ik zie dans als verbeelde muziek. Ik denk heel beeldend. In lijnen, in stuwingen, in stromingen. Duwen – trekken. Dik – dun. Een soort textuur. Bij dans zie je dat letterlijk voor je, en dan ook nog eens bewegend. Muziek is iets wat voorbijgaand en bewegend is. Dans is dat ook.

Hoe ben je voor Common Ground aan de slag gegaan? Zet je de dans die je ziet om in muziek of zetten de dansers muziek om in dans?

Otterranger: Soms volgen zij mij en soms ik hen. We zijn de hele tijd in dialoog. Mild of rustig. Grof of fijn. Soms dansen zij bijvoorbeeld met een woeste energie, waarop ik dan antwoord met een heel gecontroleerde energie. Of vice versa. Er komt veel improvisatie voor in de voorstelling. Daarbij spelen die contrasten een grote rol. Veel mensen zeggen dat ik ook een beetje een danser ben, door de energie waarmee ik speel. Dat zit in mijn persoonlijkheid.

Is het anders om samen te werken met dansers met een beperking?

Otterranger: Eigenlijk niet, nee. In zekere zin is het zelfs een positievere ervaring, omdat Kobe en Hannah ongeremder zijn, spontaner ook. Ook de communicatie binnen de groep is heel waardevol. Hoe meer je met Kobe en Hannah omgaat, hoe meer je merkt dat het gewoon mensen zijn. Heel bijzondere, mooie mensen vooral. Het kan een troef zijn om de beperking in de verf te zetten als je een voorstelling maakt, maar dat doen we hier bewust niet. In het begin was het wel wennen. Dat vertelde Benjamin ook. Ik vond het wel moedig dat hij dat durfde toegeven. Het is moeilijk om niet te oordelen, het is een duiveltje in onszelf.

Welke inspiratie heb je voor de muziek gebruikt?

Otterranger: Ik had vooraf wel wat ideetjes. Tijdens het proces is de muziek enorm geëvolueerd. Nu gebruiken we vooral akoestische piano. Benjamin houdt van die directheid. Mijn pianospel heeft iets weg van de klassieke muziek die aan het begin van de 20ste eeuw werd gemaakt. Andere geluiden zijn eerder functioneel. Ze proberen, contradictorisch genoeg, een soort stilte of stilstand aan te duiden. Af en toe neem ik met mijn microfoon ook zaken op of gebruik ik Indonesische belletjes van mijn vader uit de jaren '60. Net zoals de dans is de muziek vooral gebaseerd op improvisatie, maar

binnen strakke krijtlijnen. De vrijheid zit in de beperking.

Je was dit jaar genomineerd voor de MIA's. Dat is een hele eer...

Otterranger: Het is inderdaad fijn dat ik erkenning krijg voor de muziek die ik maak, ook al is die vaak obscuur. Ik maak bijna altijd muziek samen met andere muzikanten, meestal met vrienden, zoals bij de Beren Gieren. Het is door die samenwerking en de daadkracht van anderen dat ik nu sta waar ik sta. De nominatie voor de MIA's zie ik als een erkenning voor de experimentele muziekscène, voor een vriendengroep, maar ook voor de luisteraars die ons steunen. Je hoopt dat zo'n nominatie mensen warm kan maken voor meer zoekende, avontuurlijke muziek.

Lees het volledige interview op www.platform-k.be

4 I WANT TO GO, NEVER BE THE SAME.
WILL THE SUN EVER, SHINE AGAIN. TELL
ME YOU LOVE ME, YOU ARE THE REASON.
CHOOSE WHAT YOU LOVE MOST THE, STAR'S
FALLING LIKE A ROSE. IF IT'S CHRISTMAS, I WISH
FOR A SMILE. YOU'RE STILL THE ONE, LIKE I
LOVED YOU. I WILL ALWAYS LOVE YOU, BEFORE
I'M BROKEN. IT MUST BEEN LOVE, THIS
IS GOODBYE. HOW YOU REMIND ME, WE
BELONG TOGETHER. WHEN I LOOK AT YOU, IN
THESE EYES. DON'T FORGET ME, I HAVE TEARS
IN MY EYES. DON'T LEAVE ME, IS YOUR
LOVE ENOUGH. I MISSED YOU, IT'S WINTER.
KISS ME I WANT YOU, YOU SIT IN MY LIFE.
WHERE I'M AM, I'M IN, LOVE WITH YOU.
I CRY, IN THE STORM, I DON'T HAVE A
END. LOVE ME THE SAME, I HAVE A
GUESS. I FEEL NOTHING, ABOUT YOU, I
JUST WANNA DANCE. I SHAKE THE STAR'S,
MIDDLE IN THE RAIN. I HAVE BEEN, IN FANTASY, I
WANT YOU, TO STAY. EVERYBODY HAVE A
GOLDEN EYE, MAKE US GLOWING. I HAVE A
DATE WITH YOU, IN SILENCE ROMANCE.
IF I KISS THAN I THINK ABOUT YOU
IN THIS WAY.

Platform-K: een krachtig dansplatform

Platform-K onderzoekt hoe dansers met een beperking een fundamentele invloed kunnen uitoefenen op de wereld van de hedendaagse dans en op hoe die dans er in de toekomst kan uitzien. Daarmee vullen we een blinde vlek op in het Vlaamse podiumlandschap. Want hoewel Vlaanderen op het gebied van dans internationaal gewaardeerd wordt, hinken we achter op het gebied van dans met mensen met een beperking. Platform-K neemt het voortouw in een noodzakelijke inhaalbeweging.

Platform-K maakt professionele dansproducties met dansers met en zonder beperking. We werken steeds inclusief. Om kwalitatieve producties te kunnen neerzetten organiseren we een danswerking voor personen met een beperking. De danswerkplek richt zich tot een kleine, talentvolle groep. Dansers die wekelijks trainen in de danswerkplek kunnen doorstromen naar residenties en creatieprocessen met choreografen.

www.platform-k.be

[platformk.vzw](https://www.facebook.com/platformk.vzw)

[platform_k](https://www.instagram.com/platform_k)

Common Ground kwam tot stand met steun van
de Koning Boudewijnstichting en

Vlaanderen
verbeelding werkt

Platform-K heeft ook jouw steun hard nodig.

Stort op cultureel mecenaatsrekening, beheerd bij de Koning Boudewijnstichting, op rekening BE10 0000 0000 0404; BIC: BPOTBEB1 van de Koning Boudewijnstichting met vermelding 129/0008/00053 (opgepast: gestructureerde mededeling).